

Chương 8

Ân oán - Ân tình

T

ính từ ngày Thiên Trung, Cao Phi Trí và Tống Kim Bình chia tay với Hà Thất Phong ở thành Lạc Dương thì họ đã đi được hơn một ngày đêm.

Cho đến giữa ngọ ngày hôm sau, cả ba đã tới gần chân núi Thiên Nhai thuộc Tứ Xuyên.

Ánh nắng gay gắt như thiêu như đốt làm họ như muốn cháy bỏng làn da.

Thiên Trung bước tới cạnh một thân cây cao tỏa bóng mát. Chàng đưa tay che ngang trán, dỗi mắt nhìn về ngọn núi, rồi hỏi Cao Phi Trí:

- Cao huynh, không biết còn bao nhiêu xa nữa ta sẽ tới lãnh địa của Đường môn.

Cao Phi Trí chỉ tay về ngọn núi trả lời:

- Đại bản doanh của Đường môn đặt tại núi Thiên Nhai. Chúng ta còn hơn một dặm nữa là đã tới.

Thiên Trung gật đầu không hỏi gì nữa. Chàng nhìn sang chỗ Tống Kim Bình, rồi ân cần hỏi:

- Tống muội có mệt không, chúng ta ngồi nghỉ một lúc rồi tiếp tục lên đường.

- Muội không mệt lắm.

Trong suốt một ngày gần nhau. Thiên Trung đã có rất nhiều cảm tình dành cho Kim Bình, và nàng cũng vậy.

Đối với Thiên Trung, lần đầu tiên từ khi chàng xuống núi, rồi gặp Chu Thất Thất, sau đó là Tống Kim Bình. Nhưng chàng chẳng hề có một chút rung cảm nào với Thất Thất. Còn Kim Bình thì không hiểu sao, Thiên Trung có cảm giác yêu thương thầm kín. Trong đầu của chàng bao giờ cũng có hình dáng của Kim Bình trong đó.

Riêng Tống Kim Bình, lần đầu tiên gặp Thiên Trung và được chàng cứu khỏi tay gã con trai Đại Sinh, con quan tuần phủ Cam Túc, kể từ ngày đó hình bóng của chàng trai ung dung, đẹp như Phan An ấy luôn ngự trị trong trái tim nàng.

Cao Phi Trí chợt lên tiếng:

- Nơi đây không xa lãnh địa của Đường môn bao nhiêu, chúng ta ngồi nghỉ một lát cũng không đến nỗi nào, rồi lại tiếp tục lên đường cũng không muộn.

Mọi người gật đầu và tản ra tìm một nơi mát để nghỉ lưng.

Bất thành linh Thiên Trung đứng bật dậy, đôi mắt đảo một vòng. Cao Phi Trí cũng vừa bước đến gần chàng.

Thiên Trung quát khê:

- Kẻ nào lấp ló, cứ việc ra đây.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Vị cao nhân nào đã tới xin cứ việc xuất hiện để chúng ta diện kiến.

Một tràng cười nổi lên nghe chói tai, mang âm điệu khó nghe khiến Thiên Trung và Cao Phi Trí phải rùng mình.

Họ biết nhân vật này nội lực rất thâm hậu, chính tiếng cười đã cho họ nhận xét đó.

Tiếp theo là hai bóng người cuộn tròn mấy vòng trên không, sau đó đáp xuống cách chỗ nhóm của Thiên Trung một đoạn.

Cao Phi Trí nhận ra đối phương là ai, chàng thốt:

- Thì ra là hai người đó sao?

Hai người mới tới chẳng ai xa lạ, mà chính là Bạch Ưng Lâm Đạt Vinh và Thanh Ưng Quách Phú Lương.

Thiên Trung bước tới cạnh Cao Phi Trí, lên tiếng:

- Các người muốn gì?

Bạch Ưng cất giọng:

- Chẳng lẽ chúng ta muốn gì hai người không biết hay sao?

Thiên Trung nhíu mày:

- Thì ra các người vẫn không buông tha cho Tống Kim Bình? Tại hạ nghĩ nếu có mk tại hạ ở đây thì các vị không dễ gì làm theo ý của mình được đâu.

Thanh Ưng bật cười khinh rẽ:

- Người có tài cán gì mà đòi thách đấu với U Hồn Cốc.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Hai người tự phụ kiêu ngạo quá, vừa rồi đã bị bại dưới tay ta mà còn lớn lối.

Bạch Ưng cao giọng:

- Nhưng lần này thế cờ đã thay đổi hẳn rồi. bọn ta sợ hôm nay các người sẽ bỏ thây nơi đây.

Cao Phi Trí nói khê với Thiên Trung:

- Trương huynh lo bảo vệ Tống tiểu thư, để hai gã này cho tại hạ giải quyết.

Nói đoạn chàng bước tới một bước chỉ tay vào mặt hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc.

- Nơi đây gần lãnh địa của Đường môn, vậy mà các người dám ngang nhiên, thật chẳng coi Tứ Xuyên Đường môn ra gì. Ta sẽ thay mặt Đường môn phụ nhân dạy các người một bài học.

Dứt lời Cao Phi Trí toan phóng người tới, vừa lúc ấy tiếng cười lại nổi lên và cùng với tiếng cười, một bóng người lướt đến nhanh hơn cả ánh sao băng.

Mọi người chỉ kịp nhận ra đó là một bóng mờ màu đỏ nhạt lướt ngang trước mặt, là đã nhìn thấy một người đứng sừng sững trước mặt họ.

Hầu như cả Thiên Trung và Cao Phi Trí đều giật mình trước lối khinh công của người ấy.

Hai gã Bạch Ứng và Thanh Ứng vội vã cúi đầu:

- Kính chào giáo chủ!

Thiên Trung nhìn sững người mới tới, chàng lẩm bẩm:

- Thì ra ông ta là Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình, giáo chủ U Hồn Cốc.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình điềm đạm đưa mắt nhìn về nhóm người của Thiên Trung. Hắn nhìn chàng dăm dăm, sau đó gật gù chép miệng:

- Giống lắm, rất giống Trương Hổ Hầu như khuôn đúc.

Cao Phi Trí vòng tay thi lễ:

- Không ngờ chỉ vì một việc cỏn con mà phải nhọc công tới cả giáo chủ U Hồn Cốc, để túc hạ đích thân tới đây.

Doãn Chí Bình lên tiếng:

- Không cần phải dài dòng, hôm nay ta tới đây là muốn mời Tống Kim Bình tiểu thơ về U Hồn Cốc một chuyến.

Bây giờ Tống Kim Bình mới lên tiếng:

Tiểu nữ nghĩ khó vâng lời của giáo chủ lắm, vì đang bận tới Tứ Xuyên Đường môn để yết kiến lão phu nhân thái thái.

Doãn Chí Bình cười khẩy:

- Tống tiểu thơ không cần phải gấp rút như vậy, cứ theo ta về U Hồn Cốc trước rồi hãy tới Đường môn sau.

Cao Phi Trí cất giọng:

- Giáo chủ nói vậy là có ý muốn đối chọi với Tứ Xuyên Đường môn?

Doãn Chí Bình chấp hai tay ra sau lưng, ung dung thốt:

- U Hồn Cốc và Tứ Xuyên Đường môn từ xưa tới nay đất ai nấy ở, không quan hệ với nhau, tại sao lại đi tranh chấp. Việc ta mời Tống tiểu thơ tới U Hồn Cốc là có nguyên nhân.

Thiên Trung nói:

- Có phải giáo chủ muốn Tống Kim Bình giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu?

Doãn Chí Bình cười khê:

- Người cũng đủ thông minh để hiểu ra điều đó đây.

Tống Kim Bình bèn nói:

- Tiểu nữ trót thuộc lòng cuốn Đường môn độc kinh, nhưng theo qui định của Đường môn thì không thể tiết lộ điều ấy ra ngoài được. Cho dù giáo chủ có đưa tiểu nữ về U Hồn Cốc cũng vô ích.

Doãn Chí Bình nhú mày:

- Nghĩa là Tống Kim Bình nhất quyết không chữa cho Nhụy Ngọc Miêu?

Tống Kim Bình nhìn qua Cao Phi Trí rồi chậm rãi nói:

- Không còn cách nào khác, tiểu nữ đành thất kính vậy.

Thiên Trung bèn lên tiếng:

- Giáo chủ cũng đã nghe thấy rồi đó. Tống Kim Bình không thể đi theo túc hạ được. vậy xin đừng làm khó dễ.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh quát to:

- Rượu mời không muốn uống lại uống rượu phạt, các người quả đúng chẳng biết gì? Đứng trước Thái Sơn mà cứ tưởng mình là bão tố hay sao?

Cao Phi Trí vẫn bình thản, cất giọng:

- Giáo chủ, túc hạ vừa nói U Hồn Cốc và Tứ Xuyên Đường môn từ xưa tới nay không giao du quan hệ, vậy chúng ta nên giữ cho hai bên có hòa khí là hơn.

Doãn Chí Bình cười gằn:

- Rất tiếc ta muốn có sự hòa khí đó nhưng Thiết Chưởng môn lại chẳng biết lấy nghĩa khí để đãi nhau thì làm sao ta có thể lấy hòa khí mà nói chuyện.

Cao Phi Trí thấy tình hình mỗi một lúc càng xấu đi, biết trước sau gì cũng khó tránh một cuộc huyết đấu. Chàng nói khê bên tai Thiên Trung:

- Nếu có chuyện gì xảy ra, Trương huynh cố bảo vệ cho Tống tiểu thơ. Còn mọi chuyện khác cứ để túc hạ lo.

Thiên Trung nói khê lại:

- Giáo chủ U Hồn Cốc chẳng phải tầm thường, một mình Cao huynh khó mà đánh lại. Huống hồ chi lại có thêm hai gã kia.

Cao Phi Trí đáp:

- Không sao, chúng ta chỉ cần thủ hòa, vừa đánh vừa chạy tới lãnh địa của Đường môn, sẽ có người tiếp ứng.

Thiên Trung gật đầu:

- Vậy cũng tốt.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lên tiếng:

- Một lần nữa ta hỏi, Tống tiểu thơ có bằng lòng theo ta về U Hồn Cốc không?

Kim Bình quả quyết trả lời:

- Tiểu nữ không thể tuân lệnh giáo chủ được.

Thiên Trung nói thêm:

- Muốn dẫn Tống Kim Bình đi, trừ phi giáo chủ đánh gục được tại hạ.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình bật cười:

- Khí khái lắm, nghe nói các hạ biết Ảo ảnh ma pháp và Nghịch Chân Kinh, ta cũng muốn thử qua cho biết.

Cao Phi Trí cất giọng:

- Một mình tại hạ cũng đủ hầu tiếp giáo chủ rồi, cần gì tới Trương huynh.

Nói dứt lời, thân người của Cao Phi Trí đã nhún một cái, thoắt đã đến bên cạnh Ứng Vương Ngũ Sát.

Chàng di động thân ảnh chớp nhoáng, sử dụng tuyệt chiêu vì biết nhân vật mà mình đang giao đấu là một đại ma đầu khét tiếng. Cho nên Cao Phi Trí đâu dám xem thường.

Thân người bước theo bộ pháp, chân trái dịch chuyển về phải một ít, chân mặt thì chĩa mũi giày lên phía trước, Cao Phi Trí dùng ngũ hành di chuyển để vừa có thể tấn công mà vừa có thể thủ nếu đối phương phản công.

Tay trái của chàng đánh ra một thế lướt ngang qua yết hầu, tay phải dùng song chỉ, vận sáu thành công lực, đâm vào đôi mắt đối thủ.

Chỉ trong một thế mà Cao Phi Trí đã sử dụng đến ba bốn đòn tấn công, cho thấy rằng chàng quyết tâm đánh hạ địch thủ từ chiêu đầu.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình biết Cao Phi Trí đường đường là một chưởng môn của Tứ Xuyên Đường môn, tất nhiên võ công cũng đâu phải là bình thường.

Liếc nhìn thấy đối phương dịch chuyển hai chân theo ngũ hành, Doãn Chí Bình bèn trở bộ, đôi chân lập tức bước theo bát quái.

Hắn muốn sử dụng thế này là để dễ dàng xoay ngược theo tám hướng, như vậy so với Cao Phi Trí hắn có lợi thế hơn.

Suy cho cùng Cao Phi Trí vẫn biết dùng bát quái sẽ thắng thế hơn, song người sử dụng nó phải có một nội lực thâm hậu, vì rất hao tổn nguyên khí. Nếu chỉ cần yếu hơn địch thủ dù là một phần mười chân lực, là dễ bị phản đòn. Chính vì vậy Cao Phi Trí quyết định dùng ngũ hành.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình sau khi bỏ chân bước theo bát quái, đôi tay của hắn liền khởi động. Tả chưởng, hữu quyền cùng một lúc đánh ra, nghênh tiếp đòn tấn công đang tới của đối thủ.

Cao Phi Trí chẳng dám khinh xuất, chàng lập tức di chuyển phương vị trong ngũ hành, lách người một cái, nhẹ nhàng lượn mình như con chim én chao lượn, tránh sang một bên.

Cú pháp của Cao Phi Trí làm cho các đòn phản công của U Hồn giáo chủ trúng vào hư không.

Nhưng chàng quên rằng đối thủ của mình cao hơn mình một bước. Doãn Chí Bình sử dụng phương vị bát quái, tất nhiên đâu dễ để cho địch thủ của mình tự tung tự tác.

Hắn bật cười một tiếng, thân người lách lư một cái thì toàn thân biến động. Đã thấy hai tay hắn chớp động.

Lần này hắn tấn công vào yếu huyệt trên toàn thân Cao Phi Trí và phong tỏa tất cả những nơi mà Cao Phi Trí có thể thụt lùi tránh né.

Bây giờ Cao Phi Trí mới thấy rõ lối sử dụng ngũ hành của mình, giờ đây chẳng những không giúp chàng tấn công được đối phương, mà còn làm cho chàng muốn thủ cũng đã thấy khó.

Cao Phi Trí bắt đầu lúng túng, chân tay trở nên chậm chạp.

Đứng bên ngoài, Tống Kim Bình có phần lo ngại. Nàng nói với Thiên Trung.

- Trương đại ca, Cao chưởng môn gặp nguy rồi, đại ca vào cứu đi kẻo muộn.

Thiên Trung nói:

- Huynh cũng muốn vào hiệp sức với Cao huynh từ lúc đầu, vì huynh biết Ứng Vương giáo chủ rất lợi hại. Nhưng thử hỏi bây giờ huynh nhảy vào, hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng sẽ bắt muội ngay.

- Đại ca chớ có lo xa, chỉ cần ca ca cứu nguy cho Cao Phi Trí lúc này thoát khỏi sự nguy hiểm, rồi trở ra với muội cũng đâu có muộn.

Thiên Trung gật đầu:

- Muội nói cũng có lý, vậy để huynh vào phụ Cao huynh một tay.

Nói đoạn sử dụng Ảo ảnh ma pháp, lắc người một cái đã biến mất.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình tuy đang đấu với Cao Phi Trí song đôi mắt của hắn luôn để ý mọi động tĩnh nơi Thiên Trung. Hắn biết chắc nếu Cao Phi Trí gặp nguy, thế nào Thiên Trung cũng nhảy vào tiếp ứng. Bởi thế cho nên, vừa thấy chàng khởi động thân pháp là hắn liền đề phòng.

Đến chừng thấy bóng hình của Thiên Trung biến mất, thân pháp của chàng thật huyền ảo như quỷ u linh, Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình nhũ thềm trong đầu.

"Quả thật gã này sử dụng Ảo ảnh ma pháp cũng lợi hại lắm".

Tuy nói vậy nhưng Doãn Chí Bình có coi Thiên Trung ra gì, hắn vẫn bước chân thoe phương vị bát quái. Một mặt dồn ép Cao Phi Trí vào lối bí, một mặt chờ Thiên Trung xuất hiện tấn công.

Đúng như phán đoán của Doãn Chí Bình, Thiên Trung đã lướt tới phía sau lưng của hắn.

Vừa vào tới, Thiên Trung liền đẩy hai tay về trước, một luồng kinh phong đã theo lòng bàn tay mà đánh ra.

Luồng kinh phong tuy không mang hết nội lực của Thiên Trung, nhưng khí thế rất là dũng mãnh, chẳng khác nào sóng trào thác lũ, cuộn cuộn ập tới sau lưng của Doãn Chí Bình.

Ứng Vương Ngũ Sát hứ rõ to một tiếng, chẳng thềm tránh né. Hắn chỉ phát nhẹ tay áo một cái, lập tức một luồng gió mãnh liệt đã phóng ra.

Thiên Trung chưa kịp xác định xem lối phản công của Doãn Chí Bình ra sao, thì đã thấy luồng gió ấy ập đến bên người của chàng rồi.

Thật là lợi hại, Thiên Trung lật đật lách người, ấy thế mà sức ép của ngọn gió đó cũng đẩy chẳng lùi lại ba, bốn bước.

Thiên Trung phần nào ngạc nhiên và kính phục cho nội lực của Ứng Vương Ngũ Sát.

Vừa tránh khỏi một đòn, Thiên Trung bèn tiếp tục sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoát đi, cùng lúc đưa hữu chưởng ra đánh ngay một thế trong Ngọc trảm thần công.

Lần này chàng dùng đến mười thành công lực, nên chưởng pháp đánh ra đã mang một kinh lực thật lớn lao, tựa gió cuốn ba đào, ùn ùn lao nhanh tới.

Biết Thiên Trung ra đòn độc, Doãn Chí Bình không dám xem thường. Hắn đảo bộ thân pháp, tung người bay vọt lên cao, bỏ mặc Cao Phi Trí và phát tay áo một cái.

Nhờ thế Cao Phi Trí mới thoát khỏi sự bức bách của Doãn Chí Bình, vừa lúc chàng nhìn thấy hai gã Bạch Ứng và Thanh Ứng đang phi thân về chỗ Tống Kim Bình.

Lập tức Cao Phi Trí búng chân phóng tới, rồi dùng thuật phi ảo, thân ảnh lướt ngang qua mặt hai gã Bạch Ứng và Thanh Ứng.

Hai tên đại đệ tử của U Hồn Cốc thấy vậy bèn đình bộ nhảy trở lui. Nhờ thế Kim Bình mới thoát khỏi.

Bấy giờ trong cuộc đấu giữa Thiên Trung và Doãn Chí Bình, hai bên đã trao đổi qua lại hơn năm chiêu.

Bất thành linh Thiên Trung giờ cao hữu chưởng, xuống tấn trong tư thế phát chiêu. Chàng vận lực đưa nguyên khí vào cánh tay, nhanh như chớp phát động thế đánh tức thì một đạo kinh quang từ lòng bàn tay của chàng tuôn ra thật mạnh bạo, chẳng khác nào sóng gào gió thét.

Doãn Chí Bình nhúu cấp chân mây, nội khí xung thiên, xoay tròn thân người một cái, chẳng thềm tránh né vung tay đánh ra một chưởng phản đòn.

Bùng!

Một tiếng nổ rền vang, thân người chớp động. Cánh tay Thiên Trung như chạm phải loại sắt thép bền cứng, thân người của chàng bị dội ngược lùi ra sau mấy bước. Khuỷu tay đau nhức vô cùng.

Thiên Trung cả kinh thất sắc, chàng biết đối phương của mình chưa hẳn ra tay hết sức, bằng không tánh mạng của chàng khó bảo toàn, trông tình thế này chàng quyết chẳng địch nổi y rồi.

Bên ngoài Cao Phi Trí nhìn thấy Thiên Trung sắp bại dưới tay Doãn Chí Bình, chàng cũng đâm ra lo ngại.

Riêng Tống Kim Bình, tuy không biết võ công, nhưng nàng có thể nhận xét sự việc qua đôi mắt và trí thông minh của mình.

Nhìn cục diện, Kim Bình dễ dàng nhận ra một điều là Thiên Trung không thể nào là đấu thủ của Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình. Càng đánh càng bất lợi cho chàng, chỉ bằng nếu có thêm Cao Phi Trí hợp sức, họa may cán cân mới mong giữ ở thế quân bình, hoặc ít nhất cũng không thất bại thảm thương.

Nghĩ đoạn, nàng nói với Cao Phi Trí:

- Thiết Chưởng môn, nên vào ứng phó cùng Trương huynh.
- Nhưng còn tiểu thơ?

Tống Kim Bình trấn an:

- Tiểu nữ không sao đâu, hãy lo cho Trương huynh trước.
- Thôi được, vậy để tại hạ vào giúp Trương huynh một tay.

Nói dứt, phóng người bay vào cuộc, đến bên Thiên Trung, rồi hỏi:

- Trương huynh không sao chứ?

Thiên Trung lắc đầu nói:

- U Hồn giáo chủ quả nhiên là lợi hại, một mình tại hạ quyết không thể là địch thủ của ông ta.

Cao Phi Trí thốt:

- Nếu chúng ta hợp sức có lẽ không đến nỗi nào.

Doãn Chí Bình bĩu môi, cất giọng:

- Hai người chưa ai xứng đáng là đối thủ của ta, khôn hồn giao Tống Kim Bình ra đây, như vậy mới mong bảo toàn tánh mạng.

Cao Phi Trí lớn tiếng:

- Chừng nào giáo chủ đánh bại được chúng tôi, đến lúc đó hãy nói đến việc ấy.

Doãn Chí Bình cười ngạo nghễ:

- Thất Thất không biết trời cao đất rộng là gì cả! Để xem bọn người có tài cán gì cho biết.

Lời chưa dứt, thân người của Doãn Chí Bình đã lay động.

Bên này Cao Phi Trí và Thiên Trung cũng bèn vận lực vào đôi tay, không hèn mà nên, cả hai chia ra hai phía, một trên một dưới tung đoạn tấn công.

Doãn Chí Bình cười khẩy, thân người mờ ảo, hai tay áo bất chợt phát ra.

Bên này, Cao Phi Trí sử dụng Côn La thần công, còn Thiên Trung sử dụng Ngọc trảm thần công. Tất cả đều là chân truyền của bốn môn, vì vậy khí thế đánh ra có phần hung hãn, gió cuốn ba đào, cuồn cuộn phong ba.

Nhưng thật lạ lùng thay, chiêu thức của hai người vừa đánh ra chỉ mới được một nửa bỗng cảm thấy một cơn gió lốc cực mạnh và mãnh liệt, đánh tạt họ ra làm mất hiệu năng của chiêu pháp. Sức gió thật là khủng khiếp không thể nào kháng cự nổi, chẳng khác nào thiên binh vạn mã ào ạt tấn công, cứ cuồn cuộn xô tới.

Thiên Trung và Cao Phi Trí hốt hoảng, lật đật xuống định tấn trụ lại, nhưng sức gió mạnh đến nỗi nhấc bổng toàn thân cả hai ném về phía sau.

Thiên Trung và Cao Phi Trí chẳng khác gì hai tờ giấy hoa tiên bị cuốn đi trong cơn gió thoảng, lơ lửng trên không trung như cánh hoa xuân trong cơn gió đầu mùa, rồi cả hai cùng té nhào lăn mấy vòng ngoài xa.

Tống Kim Bình chạy tới đỡ lấy Thiên Trung rồi đến Cao Phi Trí.

Hai chàng trai đưa mắt nhìn nhau. Họ có cùng một cảm nhận như nhau: công lực của Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cao hơn họ đến mấy bậc.

Thiên Trung bừng giận, vùng mình đứng dậy. Chàng thốt:

- Hôm nay Thiên Trung này không đánh bại được ngươi, quyết không làm người nữa. Nói xong phóng người bay vọt tới, hai tay cùng một lúc xuất chiêu.

Doãn Chí Bình cười khẩy:

- Sao lại nóng giận như vậy? dù gì chúng ta cũng là người một nhà kia mà.

Thiên Trung quát to:

- Ai là người nhà của giáo chủ, sao lại nhận bà con? Tiếp chiêu!

Luồng kinh phong bắn ra khí thế như núi lở sao băng.

Doãn Chí Bình muốn nói thêm cũng chẳng được, hấn đành đang chéo hai tay áo lại và phất ra một lần nữa.

Thiên Trung tự biết công lực của mình chẳng ra sao so với Ứng Vương Ngũ Sát, nên vừa thấy đối phương tung đòn đánh trả, chàng bèn xoay tròn người, dùng Ảo ảnh ma pháp lướt đi, đồng thời thu chưởng lại bay ngược lên cao đánh bổ xuống.

Nhưng công lực của Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đã đạt đến đỉnh giới rất cao, cho nên hấn có thể thu phát tùy tâm. Thấy Thiên Trung thu chưởng, dùng Ảo ảnh ma pháp ẩn mình rồi sau đó đánh lén mình, Doãn Chí Bình hứ một tiếng, chẳng coi ra gì, lắc người một cái, rời khỏi vị trí đang đứng.

Thân người Thiên Trung vừa đáp xuống đất, sau cú đánh hụt một chưởng, phần nào hơi loạng choạng bởi chàng dùng sức cho ngọn chưởng quá nhiều. Chưa kịp định thần là đã thấy Doãn Chí Bình đứng trước mặt mình. Thân pháp của hấn quá ư là nhanh lẹ như quỷ u linh, làm Thiên Trung thất kinh.

Doãn Chí Bình cười khế thốt:

- Ảo ảnh ma pháp của kiếm thần Lôi Nhất Bảo tuy huyền ảo vô song nhưng chẳng có tác dụng gì với ta cả.

Thiên Trung toát mồ hôi lạnh, tay chân lạnh ngắt. Chàng không thể ngờ cả Ảo ảnh ma pháp do sư phụ truyền thụ và cách di chuyển bên trong ra sao đều bị đối thủ am tường. Thiên Trung giờ đây mới hiểu rõ hơn tài cán của mình chẳng thấm vào đâu so với nhân vật ma đầu này.

Không chậm trễ, Thiên Trung vận dụng toàn lực để chống trả, nhưng đã quá trễ.

Bịch một tiếng, Thiên Trung lãnh trọn một chưởng vào ngực, tức thì loạng choạng thụt lùi ra sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi, đầu óc choáng váng nẩy đom đóm, thân người chao đảo muốn té ngã giống người say rượu.

Tống Kim Bình hốt hoảng định chạy nhào tới, nhưng Cao Phi Trí đã kịp thời giữ tay nàng lại vì chàng thấy thân người Doãn Chí Bình đã lướt tới bên cạnh Thiên Trung.

Doãn Chí Bình dùng ngũ trảo bấu vào yết hầu của Thiên Trung, hấn nhìn qua chỗ Cao Phi Trí và Tống Kim Bình nói:

- Thế nào? Giờ các người tính sao?

Cao Phi Trí quát to:

- Giáo chủ, không được làm vậy.

Tống Kim Bình cũng lật đật thốt:

- U Hồn giáo chủ, xin hãy tha mạng cho Trương huynh. Chuyện gì cũng có thể thương lượng kia được mà.

Doãn Chí Bình gật gù nói:

- Nói nghe cũng hay lắm. Nếu muốn ta tha mạng cho hấn, Tống tiểu thư nên theo tại hạ về U Hồn Cốc.

Thiên Trung nói:

- Tống muội không nên vì huynh mà theo Ứng Vương về U Hồn Cốc. Rốt cuộc ông ta lại cũng chỉ muốn muội chữa cho Nhụy Ngọc Miêu thôi.

Kim Bình nhìn qua Cao Phi Trí như để dò ý vì nàng không biết phải làm sao.

Cao Phi Trí cũng đành bó tay. Chàng không còn cách nào để chọn lựa.

Thấy hai người còn phân vân, Thiên Trung nói tiếp:

- Mặc kệ tại hạ, hai người cứ về Đường môn đi. Ông ta không hại gì tại hạ đâu, vì người ông ta cần là Tống muội.

Doãn Chí Bình gắt giọng:

- Người không tin ta sẽ giết chết người hay sao? Cái mạng của mình giữ còn chưa xong, đi làm chuyện cao thượng.

Thiên Trung quát mắt nhìn Doãn Chí Bình:

- Nam nhi đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Ông đừng đem nó ra mà nghĩ rằng hù dọa được tại hạ.

- Hiên ngang lắm, để ta xem người gan dạ đến đâu.

Nói đoạn hấn đưa ngón tay ấn vào Á môn huyết khiến Thiên Trung rú lên đau đớn.

Tống Kim Bình la to:

- Dừng tay!

Doãn Chí Bình nói lỏng tay và hỏi:

- Tống tiểu thư đã suy nghĩ lại rồi sao?

Tống Kim Bình nhìn Cao Phi Trí:

- Thiết Chuởng môn, tiểu nữ không còn cách nào để lựa chọn nữa, phải theo U Hồn giáo chủ về U Hồn Cốc thôi.

Cao Phi Trí giật mình:

- Tổng tiểu thư, khách lễ tiểu thư muốn dùng Đường môn độc kinh để trao đổi với U Hồn giáo chủ hay sao?

Kim Bình trấn an:

- Thiết Chuởng môn an tâm, tiểu nữ dù có chết cũng không bao giờ tiết lộ ra một chữ nào trong Đường môn độc kinh cả.

Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:

- Tại hạ vẫn thấy bối rối.

Thiết Chuởng môn đừng lo ngại, tiểu nữ theo U Hồn giáo chủ, đó là cách để cứu Trương huynh.

Không để cho Cao Phi Trí nói gì nữa, Tống Kim Bình ngẩng đầu nhìn qua Doãn Chí Bình, nài nỉ thốt:

- U Hồn giáo chủ, tiểu nữ đồng ý theo ông về U Hồn Cốc. Hãy thả Trương huynh ra trước đi.

Thiên Trung dùng dần:

- Tống muội, ngươi không được làm vậy. Rồi sẽ ăn nói với Đường môn phu nhân thế nào đây?

Doãn Chí Bình gằn giọng:

- Một là người sống, hai là người chết, cứ chọn lựa.

Tống Kim Bình thốt:

- Cứ thả Trương huynh ra sẽ nói chuyện sau.

Doãn Chí Bình gật nhẹ đầu:

- Ta tin các người không dám tráo trở.

Nói dứt, y đẩy Thiên Trung ra xa. Tống Kim Bình bước tới.

Thiên Trung có vẻ buồn rầu, nói:

- Huynh thật vô dụng, đã không cứu được mà còn hại muội thêm.

Kim Bình chậm rãi thốt:

- Đại ca đừng nói vậy. Huynh đã vì muội rất nhiều, vậy tại sao muội không một lần vì huynh chứ?

Cao Phi Trí bước tới, thốt khẽ:

- Tống tiểu thư coi trọng tình nghĩa, tại hạ rất lấy làm bái phục.

Trương Thiên Trung nói:

- Muội phải cẩn thận, U Hồn giáo chủ rất đa mưu.

- Huynh cứ yên tâm, giáo chủ U Hồn Cốc không thể nào hại được muội. Ông ta chỉ cần Đường môn độc kinh, nếu muội vẫn im lặng tất sinh mạng sẽ được bảo toàn.

Trương Thiên Trung chùi máu trên miệng, chàng nói:

- Sau khi huynh đến Đường môn làm xong một số việc, nhất định sẽ đến U Hồn Cốc đón muội.

Tống Kim Bình cười tươi:

- Muội sẽ chờ huynh tới.

Doãn Chí Bình cao giọng:

- Các người chia tay như thế là quá đủ rồi, ta không có nhiều thời gian chờ đợi.

Cao Phi Trí nói:

- Tống tiểu thư nên bảo trọng.

Tống Kim Bình gạt đầu rồi đi tới chỗ Doãn Chí Bình. Nàng nói:

- U Hồn giáo chủ, chúng ta có thể lên đường được rồi.

Ứng Vương Ngũ Sát nhìn qua Trương Thiên Trung, hấn cất giọng:

- Người yên tâm. Tuy ta là một đại ma đầu nhưng rất trọng tình nghĩa. Ta hứa sau khi xong mọi việc ta sẽ để cho Tống Kim Bình tự tiện ra về.

Nói dứt y nắm tay Tống Kim Bình và cùng hai gã đại đệ tử cất người phóng đi mất dạng.

Trương Thiên Trung và Cao Phi Trí chỉ còn biết đưa mắt nhìn theo, ai cũng buồn rười rượi.

Trương Thiên Trung chợt quỳ xuống ôm lấy ngực.

Cao Phi Trí hốt hoảng bước tới đỡ lấy người của Trương Thiên Trung và lo lắng hỏi:

- Trương huynh, làm sao vậy?

- Lúc nãy Ứng Vương Ngũ Sát đã dùng lực ấn vào Á môn huyết của tại hạ và dường như có vật gì đó đi vào trong cơ thể.

Nghe nói vậy, Cao Phi Trí lật đật nhìn ra sau ót Trương Thiên Trung. Chàng thấy có một vết bầm màu đen to bằng hạt đậu.

Cao Phi Trí nhú mày chép miệng:

- Ứng Vương thần đơn?

Trương Thiên Trung ngạc nhiên:

- Ứng Vương thần đơn là cái quái gì vậy?

Cao Phi Trí bèn nói:

- Tại hạ nghe nói cách đây khoảng trên năm mươi năm, có một vị cao nhân tên gọi là La Vô Vọng, trong giang hồ chưa có ai là đối thủ.

Trương Thiên Trung nhú mày:

- Cao huynh nói chuyện đó cho tại hạ nghe để làm gì, nó có quan hệ gì tới Ứng Vương thần đơn?

- Tất nhiên là có mối quan hệ với nhau chứ. Theo lời đồn thì vị cao nhân này ngoài võ công cái thế ra, còn có một độc chiêu độc nhất vô nhị, đó là dùng độc. Cao nhân này chỉ cần dùng sức bắn độc ra và độc ấy sẽ chui qua da vào cơ thể.

Trương Thiên Trung chau mày:

- Lợi hại vậy sao? Chẳng lẽ không cần cho vào miệng hay hít vào mũi mà vẫn có thể trúng độc à?

- Đúng như vậy, và độc đó có tên gọi là Ứng Vương thần đơn. Người trúng phải sẽ bị lưu dấu màu đen to bằng hạt đậu.

Trương Thiên Trung giật mình:

- Chẳng lẽ tại hạ trúng phải Ứng Vương thần đơn hay sao?

Cao Phi Trí lắc đầu:

- Tại hạ không dám quả quyết, vì đó chỉ là truyền thuyết.

- Ai đã kể truyền thuyết này cho Cao huynh nghe vậy?

Cao Phi Trí đáp:

- Lão thái thái có một lần đề cập đến nên tại hạ mới biết.

Trương Thiên Trung chép miệng:

- Vậy vị cao nhân La Vô Vọng ấy bây giờ đâu?

Cao Phi Trí kể tiếp:

- Lão thái thái nói, vị cao nhân ấy sau ba mươi năm xuất hiện trên giang hồ rồi đột nhiên mất tích, không ai biết cao nhân ấy đã đi đâu. Vả lại đây chỉ là truyền thuyết.

Trương Thiên Trung nói:

- Nếu đây là truyền thuyết thì dấu bầm trên ót tại hạ không là Ứng Vương thần đơn. Còn ngược lại thì giữuáo giáo chủ U Hồn Cốc và vị cao nhân La Vô Vọng phải có một mối quan hệ. Nhưng không biết loại độc dược này bị trúng thì sẽ ra sao?

- Vậy Trương huynh thấy trong người thế nào?

Trương Thiên Trung bình thản thốt:

- Vẫn bình thường.

Cao Phi Trí nhú mày:

- Thế sao vừa rồi Trương huynh lại té quì?

- Tại vì lúc nãy tại hạ trúng một chưởng của U Hồn giáo chủ, nên khó chịu.

Cao Phi Trí nói:

- Cũng may nhờ vậy mà phát hiện ra vết bầm này. Dầu sao cũng không nên xem thường. Mẫu thân của tại hạ rất rõ về câu chuyện này, chúng ta nên sớm về Đường môn để gặp mẹ của tại hạ.

Cao Phi Trí vừa nói dứt câu thì đã nghe có tiếng hú từ xa vọng đến, mang một âm điệu ngắt quãng.

Trương Thiên Trung lắng nghe, lấy làm lạ chàng bèn hỏi:

- Giữa núi rừng bao la sao lại có tiếng kỳ dị?

Lần này Cao Phi Trí chẳng tỏ ra gì là sợ, nét mặt rạng rỡ thốt:

- Trương huynh chớ lo, đó là hiệu lệnh của Đường môn.

Một lúc sau có hai bóng người từ xa phóng tới. Đó là một nam một nữ, họ đã tới gần chỗ Cao Phi Trí và Trương Thiên Trung.

Nữ nhân là một thiếu phụ tuổi ngoài tứ tuần, nhưng nhan sắc vẫn còn mặn mà. Nam nhân độ tuổi cũng tương đương với vị nữ nhân.

Cao Phi Trí nhìn thấy liền lên tiếng:

- Nhị nương, Thiết tổng quản.

Thì ra thiếu phụ đó chính là Nhị nương Mộng Trang, con gái của Đường môn phu nhân Côn La Thần Nữ, còn nam nhân là Thiết Tùng, tổng quản ở Đường môn.

Nhị nương Mộng Trang lên tiếng:

- Cao Phi Trí tiểu đệ, vừa rồi thám báo về cho biết tiểu đệ đã tới đây, nhưng có một bọn người đến quấy phá?

Cao Phi Trí thốt:

- Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình đã đến.

Thiết Tùng nghiêng răng:

- Hừ! U Hồn giáo chủ dám tới lãnh địa của Đường môn mà gây chuyện sao?

Cao Phi Trí hỏi:

- Nhị nương, sao không thấy thân mẫu của tiểu diệt?

Nhị nương Mộng Trang đáp:

- Từ lúc tiểu diệt rời Đường môn đi Cam Túc dự đại hội, đại tẩu và lão thái thái đã bế quan luyện công, còn hai hôm nữa mới tới ngày xuất quan.

Chợt nhìn thấy Trương Thiên Trung, nhị nương bèn nói:

- Vị này là...

Bây giờ Trương Thiên Trung đang cúi đầu mới chịu ngẩng đầu lên nhìn qua nhị nương. Chàng vòng tay định cất giọng, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy nhị nương hốt hoảng lùi lại, miệng đã lẩm bẩm:

- Người là... Trương Hồ Hầu chăng?

Trương Thiên Trung biết nhị nương lầm, chàng liền nói:

- Tại hạ là Trương Thiên Trung, bá kiến nhị nương, Thiết tổng quản.

Nhị nương chép miệng:

- Các hạ họ Trương?

Trương Thiên Trung bèn đáp:

- Có phải nhị nương muốn nói tại hạ và Trương Hồ Hầu có mối quan hệ?

Cao Phi Trí xen vào:

- Câu chuyện dài dòng lắm, chúng ta hãy về bốn cung rồi nói chuyện sau.

Mọi người gật đầu và cùng nhau bỏ đi. Vừa lúc đó một người bịt mặt cũng vừa mới tới. Nhìn thấy Trương Thiên Trung đi cùng nhóm người của Đường môn, nên chỉ còn biết chặc lưỡi than:

- Thôi rồi, mình đã đến muộn. Trương Thiên Trung đã vào Đường môn rồi.

Người bịt mặt chỉ còn biết thở dài lắc đầu nhìn theo mà chẳng biết làm gì.

*

* *

Bóng đêm tràn về bao trùm lên vạn vật, gió lạnh thổi về mang sắc thái lạnh buốt và khô rét.

Một lão già râu tóc bạc phơ đang đứng thẩn thờ, dường như lão có ý chờ ai. Chốc chốc lại nhón chân nhìn về xa xa.

Có vẻ bức bối, lão già cắn nhằn một mình:

- Ai da! Làm cái gì lâu quá, sao đến giờ này vẫn chưa tới?

Vừa nói dứt lời đã có một bóng người phóng tới. Rồi người này vòng tay bái chào lão già:

- Kim Vĩ công tử, thuộc hạ đến trễ, xin thứ lỗi.

Lão già chính là Giang Nam Tài Tử Kim Vĩ cải trang. Hắn thốt:

- Cao Khúc, sao người đến trễ vậy?

Cao Khúc bèn nói:

- Thuộc hạ trở lại chùa honag gặp chủ nhân để nhận lệnh, vì vậy nên tới trễ.

Kim Vĩ lên tiếng:

- Chúng ta vào việc thôi. Chu Thất Thất và hai gã hộ pháp Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu hiện đang có mặt trong căn nhà ở phía đằng trước.

Cao Khúc nhìn theo hướng tay chỉ của Kim Vĩ, lão ta thấy thấp thoáng trong rừng trúc thưa thớt xa xa đằng kia là một căn nhà tranh có ánh đèn leo lét.

Cao Khúc bật thốt:

- Con tiện nữ ấy cũng tinh ranh lắm, biết chọn nơi tá túc để tránh bị lộ hành tung.

Kim Vĩ chép miệng:

- Ta khó khăn lắm mới tìm ra được nơi này đây.

- Công tử, bây giờ ta phải hành động ra sao đây?

Kim Vĩ thốt:

- Lão phải làm sao dụ cho hai gã Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu rời khỏi căn nhà đó, việc còn lại để ta lo.

Nói xong rồi lão cùng Kim Vĩ lặng lẽ bước tới sát căn nhà tranh.

Trong nhà, Chu Thất Thất ngồi đứng không yên. Nàng luôn luôn nắm hai tay vào nhau, nét mặt tư lự suy nghĩ.

Hai gã thuộc hạ Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu đứng hầu ở hai bên, bọn chúng im lặng chờ lệnh.

Được một lúc lâu, Chu Thất Thất mới chịu lên tiếng:

- Chúng ta đã lưu lại thành Lạc Dương hơn một tuần, nhưng vẫn chưa tìm ra thanh Chấn Thiên Kiếm. Không biết tin đó là thật hay là sự đồn đại.

Lý Mạc Thu thốt:

- Chu tiểu thư, thời gian lưu lại đã quá lâu. Theo ý thuộc hạ chúng ta nên quay về Tây Vương phái để hỏi ý kiến của chủ nhân coi sao. Tiếp tục ở đây sẽ không có lợi.

Chu Thất Thất bèn hỏi:

- Từ Mậu Trung, người đã liên lạc được với phụ thân ta chưa?

Từ Mậu Trung cúi đầu đáp:

- Bẩm tiểu thư, thuộc hạ đã thả chim bồ câu đi mấy lần, song đến nay vẫn chưa có tin trở lại. Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chu Thất Thất nói:

- Có khi nào chim câu lạc lối hay không?

Lý Mạc Thu trả lời:

- Không thể nào có chuyện đó. Chim câu của ta là loại chim được đem từ quan ngoại về, huấn luyện rất kỹ. Cho dù có đi xa ngàn dặm, nó vẫn biết chốn cũ để trở về.

Chu Thất Thất chau mày:

- Nếu vậy có lý nào đến nay vẫn chưa có tin phản hồi? Ta có rất nhiều việc cần bẩm báo với phụ thân.

Từ Mậu Trung nói:

- Để sáng mai thuộc hạ sẽ đi dò tin xem sao.

Chu Thất Thất sực nhớ ra một chuyện, nàng bèn hỏi:

- Các người có biết Trương Thiên Trung đang ở đâu chưa?

Lý Mạc Thu đáp:

- Thuộc hạ vừa được biết Trương Thiên Trung cùng Cao Phi Trí và Tống Kim Bình trên đường tới Tứ Xuyên.

- Tứ Xuyên?

Chu Thất Thất chép miệng:

- Tại sao chàng lại đến Tứ Xuyên? Mà còn có cả Tống Kim Bình nữa? Kỳ lạ thật?

Từ Mậu Trung nói:

- Tứ Xuyên Đường môn lâu nay ít giao thiệp với người ngoài giang hồ, nhưng nay lại đưa Trương Thiên Trung tới Tứ Xuyên, thuộc hạ nghĩ bên trong phải có vấn đề gì đây.

Chu Thất Thất chậm rãi:

- Dẫu sao Trương Thiên Trung cũng là ân nhân cứu mạng ta. Các người phải nhớ không được hại tới chàng.

Lý Mạc Thu nhíu mày:

- Tiểu thư, qua lời nói của tiểu thư, thuộc hạ nghe thấy dường như tiểu thư có cảm tình với gã thiếu hiệp họ Trương đó thì phải?

- Vô lễ!

Đôi mắt Chu Thất Thất quát lại, phát ra một luồng nhãn quang lạnh lẽo:

- Người không được quyền nghi vấn vào chuyện của ta.

Lý Mạc Thu vòng tay:

- Thuộc hạ không dám, chỉ nhắc nhở tiểu thư nhớ lời của chủ nhân mà thôi.

- Ta biết rồi, trong công việc, không thể nào lẫn lộn tình cảm riêng tư. Cảm ơn người đã nhắc ta điều đó, ta biết mình phải làm gì rồi.

Chu Thất Thất chấp tay sau lưng chậm rãi đi về phía cửa sổ còn mở một cánh. Nàng dõi mắt nhìn ra bên ngoài, màn sương bàng bạc giăng mờ mờ, huyền ảo dưới ánh trăng non đã lên cao quá đỉnh đầu.

Không biết nàng đang nghĩ ngợi chuyện gì, chỉ nghe một tiếng thở dài, rồi Chu Thất Thất xoay người lại ra lệnh:

- Đêm cũng đã quá khuya, hai người đi nghỉ sớm, ngày mai chúng ta sẽ về lại Tây Vương phái.

Hai gã hộ pháp đồng cúi đầu và cùng nói:

- Thuộc hạ xin cáo lui, chúc tiểu thư an giấc.

Họ vừa quay lưng đi thì đã nghe tiếng của Chu Thất Thất quát to:

- Ai?

Cả hai đồng quay lại và họ nhìn thấy một bóng người vừa lướt qua bên ngoài cửa sổ.

Lý Mạc Thu thốt:

- Tiểu thư cứ ở yên trong phòng, để chúng tôi ra ngoài xem sao?

Hai bóng người của Từ Mậu Trung và Lý Mạc Thu phóng qua cửa sổ ra ngoài và chạy đuổi theo bóng đen đằng kai.

Còn lại một mình, Chu Thất Thất cảm thấy bất ổn. Nàng cầm lấy kiếm toan bước ra ngoài xem xét tình hình.

Bất chợt cánh cửa sổ bị một trận gió mạnh thổi hất một cái, bật tung ra, làm ngọn nến lập lòe chột tắt. Tiếp theo đó một bóng người đã lù lù đứng áng trước thềm.

Chờ ánh sáng từ ngọn nến bình thường trở lại, Chu Thất Thất mới định thần nhìn kỹ và nàng nhận ra đối phương là ai, bèn lùi lại một bước, cất tiếng:

- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều?

Một tiếng cười khàn đục từ miệng Âm Hồn Đoạt Mạng vang lên, sau đó gã nói:

- Chu cô nương thật là khôn khéo, biết chọn nơi để tá túc lắm.

Chu Thất Thất hất mặt cất giọng:

- Đừng nói dài dòng, đêm nay các hạ tới đây tìm bốn cô nương này ắt hẳn có chuyện?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng hai tay đáp:

- Tại hạ phụng mạng U Hồn giáo chủ đến mời Chu cô nương tới U Hồn Cốc một chuyện.

Chu Thất Thất hứ một tiếng:

- Tây Vương phái và U Hồn Cốc xưa nay không qua lại với nhau, đâu có thâm tình gì, sao lại mời bốn cô nương về đó.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:

- Chính vì muốn kết mối thâm giao nên U Hồn giáo chủ mới quyết định mời Chu cô nương đến.

Chu Thất Thất cười khẩy:

Rất tiếc bốn cô nương đây từ xưa đến nay chỉ thích làm những gì mình muốn và chỉ đến những nơi cần đến, không bao giờ để ai xai khiến cả.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:

- Nhưng lần này tại hạ nghĩ Chu cô nương không thể làm theo ý của mình được nữa rồi.

- Nghĩa là các hạ bắt buộc bốn cô nương sao?

Phi Bất Thiều lạnh lùng thốt:

- Tại hạ không còn cách nào khác hơn, nếu như Chu cô nương đây từ chối.

Chu Thất Thất gắt giọng:

- Các hạ bảo vâng lệnh giáo chủ mời bốn cô nương tới U Hồn Cốc, giờ tỏ thái độ như thế, có khác gì bức bách bốn cô nương này đâu.

- Chu cô nương hiểu cho lần này tại hạ mang trọng trách phải mời cho được Chu cô nương tới bốn môn, cho nên không thể kháng lệnh.

Chu Thất Thất gật nhẹ đầu:

- Thôi được, nếu Phi hộ pháp muốn bốn cô nương đến U Hồn Cốc hãy để cho tại hạ hỏi ý kiến phụ thân trước đã.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xua tay:

- Điều này tại hạ nghĩ Chu cô nương không cần nữa.

Chu Thất Thất ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Vì Chu cô nương đâu còn con chim câu nào để đưa tin về Tây Vương phái.

Chu Thất Thất giật mình:

- Các hạ nói vậy nghĩa là... À! Bỏn cô nương hiểu ra rồi. Thảo nào gần đây bao nhiêu chim câu thả ra đều không quay trở lại, thì ra các hạ đã sát hại chúng.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười, nói:

- Chu cô nương bỏ lỗi cho tại hạ thiếu thức nhắm để uống rượu nên đành mượn tạm vài con chim bồ câu xài đỡ.

Chu Thất Thất bưng giận:

- Người thật là quá đáng!

- Chu cô nương, bây giờ xin mời theo tại hạ.

Chu Thất Thất cười nửa miệng:

- Người đủ sức đưa ta tới U Hồn Cốc sao?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thốt:

- Có phải Chu cô nương muốn kéo dài thời gian để chờ hai vị hộ pháp trở lại tiếp ứng chứ gì? Tại hạ nghĩ không nên chờ làm gì. Vừa rồi Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bất đã dụ họ đi xa lắm rồi.

Chu Thất Thất bật cười khanh khách:

- Cần gì tới chúng, một mình bỏn cô nương đây cũng đủ đối phó với người rồi.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chột nghiêm sắc mặt, âm giọng trầm xuống:

- Một lần nữa Chu cô nương có chịu theo tại hạ đến U Hồn Cốc không?

Chu Thất Thất đưa cao thanh kiếm trên tay ngang ngực, đồng dặc thốt:

- Muốn bỏn cô nương đi hãy hỏi thanh kiếm này.

- Nếu vậy tại hạ cam thất lễ.

Chu Thất Thất nhanh nhẹn ra tay trước. Nàng muốn chiếm thế thượng phong. Thanh kiếm trên tay liền khởi động. Chu Thất Thất dùng nội lực truyền vào lòng bàn tay đẩy tới, tức thì bao kiếm bị sức ép của lực tuột khỏi thân kiếm bắn thẳng tới ngực của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Đồng thời thân người của nàng đã bay vọt, lướt tới nhanh như điện xẹt.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chỉ cần lắc nhẹ người một cái, toàn thân đã dịch chuyển sang một bên.

Chu Thất Thất ra đòn cực lẹ nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều còn lẹ hơn nàng một bậc, vì vậy bao kiếm không trúng vào người của hắn mà bay thẳng qua cánh cửa ra ngoài, và ghim sâu vào thân cây.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa tránh được một thế của Chu Thất Thất thì đã nhìn thấy thân người của nàng ngay trước mặt gã.

Chu Thất Thất vung tay múa ra một đường kiếm tuyệt đẹp, đâm vào yết hầu của đối phương, khí thế trông rất là nguy hiểm và cực kỳ hung tợn.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng thềm né tránh, hắn búng nhẹ một ngón tay ra, lập tức một luồng khí thoát ra phóng tới thanh kiếm của đối thủ.

Coong...

Một tiếng ngân dài, Chu Thất Thất có cảm giác cánh tay cầm kiếm của mình có vật gì đó chạy ngược trở vào, làm tê rần, cầm thanh kiếm không muốn nổi. Nàng thật sự ngỡ ngác và không thể nào ngờ rằng luồng chỉ phong của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lại lợi hại như vậy.

Còn Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thì mặt mày vẫn bình thản, không hề biến đổi sắc mặt, chứng tỏ hắn chẳng hề hấn gì sau cú ra đòn vừa rồi.

Chu Thất Thất cả kinh đảo lộn thân pháp, bay ngược về sau.

Trong tình hình này, nàng biết không địch nổi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Chu Thất Thất trụ tấn thật vững, chuẩn bị cho đòn đánh thứ hai. Nàng đưa thanh kiếm ngang đầu, tả chưởng thủ trước ngực, tập trung tinh thần rồi vận nguyên khí đưa lên đan điền, sau đó hét lên một tiếng, toàn thân khởi động. Thanh kiếm trên tay của nàng vũ lộng thần oai, quyết lần này lấy mạng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, vì vậy đòn tấn công của Chu Thất Thất mang một uy lực mạnh bạo vô cùng thâm hậu.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tuy không coi Chu Thất Thất ra gì, song sự quyết liệt lần này của nàng làm hắn không dám sơ suất. Đôi mắt tinh anh của hắn mở thật to, vận dụng nhãn lực để phân định các thế đánh của đối phương.

Với đôi bàn tay không, hắn không cần phải dùng sức quá nhiều, chỉ cần vài cái lắc nhẹ, thân người đã thoát khỏi vòng vây hãm của màng kiếm quàng nơi Chu Thất Thất.

Hai bên ra tay đấu với nhau thật quyết liệt, chưa ai thủ được phần thắng trong tay.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vừa né tránh một đòn Chu Thất Thất đang động ra, hắn vừa cất giọng:

- Thủ pháp cũng khá lắm, nhưng hỏa hầu vẫn còn kém. Chu cô nương, xin cẩn thận!

Sau câu cảnh cáo đã thấy thân người Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chớp động, chỉ lưu lại một vệt mờ ảo.

Chu Thất Thất thấy đối phương di động cực lẹ, thân ảnh quá ư biến hóa thì cũng đâm ra lo ngại, vội vã thu hồi chiêu pháp, nhảy ngược ra sau.

Nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu xuất kỳ bất ý nhanh hơn những gì Chu Thất Thất muốn làm, thoát một cái đã đứng trước mặt Chu Thất Thất.

Nhìn đối phương đứng tần ngần trước mặt, Chu Thất Thất giật mình, liền vung tay kiếm toan đâm tới, nhưng động tác của nàng lại quá chậm.

Bốp...

Thân người Chu Thất Thất chao đảo, vì trúng phải một chưởng của địch thủ. Cũng may với đòn vừa rồi, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu chỉ có ý trêu đùa Chu Thất Thất, chứ không làm trọng thương nàng, nếu không Chu Thất Thất khó lòng thoát chết.

Chu Thất Thất nghe lồng ngực mình ran rất đau, song chẳng đến nỗi nào. Nàng nghĩ nhanh trong đầu, cứ kéo dài mãi sẽ bất lợi cho mình, chi bằng mình tìm cách thoát thân trước, rồi mọi chuyện sẽ tính sau.

Nghĩ đoạn, Chu Thất Thất đưa hữu chưởng đẩy tới nhanh như ánh chớp. Lạ lùng thay ngọn chưởng đánh ra không thấy tăm hơi của kinh phong đâu cả, chẳng nghe thấy tiếng gió nào hết, dường như nàng dùng hư chiêu.

Thật ra Chu Thất Thất chẳng có ý đánh chưởng vào người Phi Bất Thiêu, mà nàng chỉ cố ý làm cho đối phương phải lùi lại và đúng như dự định của nàng, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu đã nhảy lùi ra sau, để trống một khoảng cách thuận lợi cho Chu Thất Thất.

Không để lỡ mất cơ hội, Chu Thất Thất vận lực vào tay kiếm rồi phóng kiếm bay tới chỗ đối phương, còn nàng di động thân ảnh bay vọt đến cạnh cửa sổ, tả chưởng búng ra một luồng chỉ phong làm tắt ngọn nến trên bàn.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu vừa hiểu được dụng ý của đối thủ thì đã trễ. Hắn nhún chân bay thẳng lên cao, thanh kiếm chẳng trúng đích bay luôn ra ngoài rồi chui tọt vào bao kiếm lúc nãy bị phóng ra, còn ghim trên thân cây ngoài vườn.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu nhìn lại, hắn vừa thấy Chu Thất Thất định phóng mình qua cửa sổ liền quát to:

- Chạy đâu cho thoát...

Rồi định chúi người lao trở xuống, nhưng chợt gian phòng bỗng tối om, làm hắn không dám liều, thuận đà dùng thuật khinh công trở mái nhà bay vọt luôn ra ngoài.

Còn đang lơ lửng trên không, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu đảo cặp mắt cú vọ, phóng ra luồng nhãn lực để truy tìm đối phương.

Gã nhìn thấy Chu Thất Thất đang chạy lao tới chỗ thanh kiếm ghim trên cây phía trước nhà.

Gã cười mỉm, sau đó thân người từ trên cao chúi gập xuống, đôi tay xòe rộng, giang về trước, động tác gần giống như con chim đại bàng chuẩn bị từ trên cao lao xuống cấp môi.

Chu Thất Thất nghe gió lộng trên đầu, biết gặp nguy, nàng bèn đình bộ, trụ tấn, tay phải đưa nguyên khí lên đầu các ngón tay, dùng lực hút lấy thanh kiếm đằng kia, làm nó rời khỏi thân cây bay tới bên nàng. Lập tức Chu Thất Thất chuyển bàn tay lên làm thanh kiếm phóng thẳng tới chỗ địch thủ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều buột miệng khen:

- Khá lắm!

Thân người tuy vẫn còn trên không, nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng quả nhiên là lợi hại. Hắn chỉ cần đảo người một cái, xoay tròn trên không, đủ làm cho thanh kiếm đi trượt ra ngoài, và rồi nhanh như tia chớp, luồng kinh phong từ tay hắn đánh ra cuộn cuộn ập xuống đầu đối thủ.

Chu Thất Thất cả kinh nhún chân phóng người đi để tránh, nhưng nàng đã chậm chân mất rồi.

Bùng...

Tiếng nổ tuy không lớn lắm, song cũng đủ to để nghe thấy được.

Chu Thất Thất có cảm giác khí huyết trong người rạo rực đi ngược lên đan điền, đi vào lục mạch ngũ tạng, rất là khó chịu. Nàng loạng choạng lùi mấy bước, rồi té ngổ luôn trên đất. Thanh kiếm cũng vừa lúc rơi xuống cắm sâu trên đất bên cạnh chỗ nàng.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng có ý dả thương Chu Thất Thất nên các đòn đánh ra bao giờ cũng giữ ở một chừng mực nhất định, nên tuy Chu Thất Thất có trúng đòn song vẫn không nguy hại tới tánh mạng.

Bây giờ thân người của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới rơi xuống đất, đứng đối diện với Chu Thất Thất.

Hắn bình thản nói:

- Chu cô nương giờ chịu theo tại hạ về U Hồn Cốc rồi chứ?

Chu Thất Thất muốn trả lời, song nội lực đang đảo lộn, khó chịu, nên nàng chỉ còn đưa mắt nhìn đối phương chứ chẳng trả lời. Tay nàng cầm lên chuôi thanh kiếm gượng đứng dậy.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười nhẹ, bước tới toan nắm tay Chu Thất Thất. Nhưng hắn chưa kịp làm điều đó đã nghe tiếng quát:

- Dừng tay!

Cùng với tiếng quát là một cây trúc từ phía bóng người đằng kia bay vọt tới. Sức lao tới của thân trúc thật kinh khủng. Bao nhiêu đó cũng đủ biết nội lực của người này rất là cao thâm.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng dám xem thường, hấn vội lộn ngược thân người ra sau để tránh.

Hai người lạ xuất hiện, chính là Kim Vĩ trong lớp cải trang thành một lão già, còn Cao Khúc thì che kín mặt bằng một vuông lụa màu đen.

Cả hai đứng áng trước mặt Chu Thất Thất. Cây trúc bay một vòng sau đó theo đà bay ngược trở lại chỗ Kim Vĩ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhíu cặp lông mày quan sát hai người lạ. Dưới ánh trăng mờ, hấn không làm sao nhận định rõ đối phương là ai? Một phần vì trời khá tối, phần vì Kim Vĩ cải trang quá điêu luyện nên hấn không sao nhìn ra được.

Hấn vòng tay thi lễ:

- Chẳng biết nhị vị đây là ai, tôn danh là chi, sao vô cớ xen vào chuyện của tại hạ?

Kim Vĩ đáp:

- Lão phu chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, có đáng chi đâu để Phi hộ pháp phải quan tâm.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình, hấn không rõ nhân vật đang đứng trước mặt là vị cao nhân nào, sao lại biết cả tên và chức vụ của hấn ở U Hồn Cốc. Hấn cẩn thận lên tiếng:

- Không biết nhị vị đây ngăn cản việc làm của tại hạ là có ý gì?

Cao Khúc thốt:

- Chủ nhân của ta muốn đưa Chu cô nương đi, nhưng người vô lễ dám ra tay trước.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:

- Thì ra nhị vị đây cũng muốn bắt chắc chắn hay sao?

Kim Vĩ xua tay:

- Sao Phi hộ pháp lại nói như vậy. Lão phu chỉ mời chứ đâu có bắt ép gì?

Cao Khúc bèn nói:

- Người nghĩ sao?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đáp:

- Tại hạ nghĩ không thể nào đáp ứng được với yêu cầu của nhị vị đây. Chu cô nương đã là khách mời của U Hồn Cốc rồi.

Cao Khúc lên tiếng:

- Người sao lộn xộn quá! Chủ nhân ta đã quyết không thể nào làm khác được.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:

- Nhị vị đừng làm tại hạ khó xử.

Kim Vĩ nhượng mảy, lạnh lùng:

- Chẳng lẽ Phi hộ pháp bắt buộc lão phu xuất thủ chẳng?

- Tại hạ nào dám, nhưng nếu nhị vị cứ nằng nặc đòi đưa Chu cô nương đi thì tại hạ cũng đành thất lễ.

Cao Khúc quắc mắt, gằn giọng:

- Người thật là chẳng biết trời cao đất rộng gì cả.

Chu Thất Thất đã lấy lại được sự bình thường, giờ nàng mới chịu lên tiếng:

- Các người cho ta là món hàng hay sao mà người này đòi đem đi, kẻ khác đòi lấy đi chứ?

Kim Vĩ chép miệng:

- Chu cô nương, theo lão phu sẽ tốt hơn là đi theo hấn ta về U Hồn Cốc.

Chu Thất Thất cao giọng:

- Ta nghĩ chẳng theo ai là tốt hơn. Đường ta thì ta cứ đi.

Dứt lời, Chu Thất Thất cất bước toan bỏ đi.

Cao Khúc lật đật vọt tới trước mặt chặn lại.

- Chu cô nương định đi đâu?

Chu Thất Thất nhú mảy:

- Bốn cô nương muốn đi đâu phải báo trình cho người hay sao?

Cao Khúc gắt giọng:

- Tại hạ nghĩ không để Chu cô nương đi như vậy được.

- Người có bản lĩnh gì để giữ chân bốn cô nương này chứ?

Không thèm nhìn Cao Khúc đến một cái, Chu Thất Thất bước đi.

Cao Khúc bèn quát khẽ:

- Chu cô nương, tại hạ đành thất lễ.

Hấn phi thân phóng tới, nhưng Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đã nhanh hơn, bay lướt tới:

- Chớ có động đến Chu cô nương!

Lời nói vừa dứt, luồng kinh phong từ tay đã phóng ra, làn sương mỏng lướt tới, sau đó hình thành những cái bông mai sắc bén.

Kim Vĩ cảnh báo:

- Lão Hầu lui mau, Lạc hoa tiêu cốt chưởng.

Cao Khúc chẳng chậm trễ, đảo bộ thân pháp, phi bộ phản hồi nhảy tuốt ra đằng sau, vừa lúc ngọn chưởng phong trúng vào thân cây trúc.

Bùng...

Thật là lợi hại, nhưng cánh mai mỏng manh của làn sương mảnh lại nguy hiểm vô song, chúng chém đứt các nhánh trúc và phạt ngang một thân trúc lớn làm nó đổ nhào.

Kim Vĩ thì thầm:

- Chưa chi mà hấn đã ra đòn độc, có lẽ mình nên cẩn thận mới được.

Nghĩ đoạn hấn nói khẽ với Cao Khúc:

- Trong tình hình này nếu muốn mau chóng kết thúc sự việc, ta nghĩ ta và người phải hợp sức mới sớm hoàn tất được.

Cao Khúc gật đầu rồi cùng Kim Vĩ nhảy tới bao lấy Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vào giữa.

Chu Thất Thất đứng ngoài nhìn vào cuộc, nghĩ nhanh trong đầu:

"Chờ cho bọn họ đấu với nhau thật căng rồi mình sẽ thừa cơ bỏ trốn."

Nàng chẳng vội vàng gì, cứ đứng yên trông vào trận đánh, làm ra vẻ say sưa.

Bên trong, đối thủ hai bên bắt đầu ra tay quyết liệt. Họ cẩn thận trao đòn một cách cầm chừng, ấy thế mà đã giao đấu hơn năm mươi hiệp cầm đồng, chưa phân thắng bại.

Bất chợt Cao Khúc nhìn ra ngoài không thấy Chu Thất Thất đâu, gã vội la to:

- Dừng tay!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn hỏi:

- Thế nào, nhị vị đã suy nghĩ lại rồi à?

Cao Khúc khoát tay:

- Đừng nhiều lời nữa. Chu Thất Thất đã bỏ trốn rồi.

Đến bây giờ, Kim Vĩ và Phi Bất Thiều mới chú nhìn tới chỗ Chu Thất Thất thì nàng đã biến đâu tự lúc nào.

Kim Vĩ bèn giục Cao Khúc:

- Sao còn đứng đó, đuổi theo mau.

Cả hai lật đật phi thân vọt đi. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cũng liền cất người bay đuổi theo sau.

o O o